Τεύχος 1

Κοζάνη, Νοέμβριος 2009

Αντί Διδακτέας Ύλης

Editorial

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου δεν είναι νεκρός λόγος με σκίτσα. Δεν επιδιώκει την στρατολόγηση μελών σε κανένα κόμμα ή πολιτική παράταξη. Δεν είναι φερέφωνο κανενός. Δεν είναι δόλωμα για πολιτικές ψήφους (έστω, μετά τα 18...). Δεν συλλέγει υπογραφές για κανένα σωματείο «υποστηρικτών της καθαρεύουσας». Επίσης δεν μοιράζει κουπόνια και δεν καλεί σε λαχειοφόρες αγορές.

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου είναι ένα πολιτικό πρόταγμα. Προτάσσει την αντίσταση σε κάθε μορφή εξουσίας. Εναντιώνεται σε κάθε θεσμό και κυρίως σε αυτόν της εκπαίδευσης, που ως στόχο έχουν την κατασκευή πειθαρχημένων και άβουλων όντων. Αυθαδιάζει σε κάθε είδους αυθεντία. Δεν συνδιαλέγεται με κόμματα και φορείς. Ενθαρρύνει την ελεύθερη έκφραση σε αυτό όσων εναντιώνονται σε ό,τι κάνει τη ζωή να αιχμαλωτίζεται, να πλήττει, να ασφυκτιά.

Έχει κόστος αλλά δεν έχει αντίτιμο, γιατί δεν ανέχεται τις σχέσεις που πουλιούνται και αγοράζονται, δεν ανέχεται την έννοια του εμπορεύματος, γιατί το ίδιο δεν είναι προϊόν ή αποτέλεσμα, αλλά μάλλον αφετηρία και πείραμα.

Κυκλοφόρησε σε 2000 αντίτυπα για να μοιραστεί στις περιοχές της Κοζάνης και της Πτολεμαΐδας και ενθαρρύνει την ελεύθερη ανατύπωση μέρους ή όλου, καθώς δεν αναγνωρίζει πνευματικά δικαιώματα.

Αναρχικοί/ές - Αντιεξουσιαστές/τριες σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα

Για επικοινωνία: antinfokozptol@yahoo.gr

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Το σχολείο ως θεσμός αποτελεί έναν από τους βασικότερους μοχλούς επιβολής της εξουσίας. Η βασική εκπαίδευση, καθημερινή, 12ετής, υποχρεωτική, αποκομμένη από την πραγματική ζωή, μαζική, ανιαρή και αδιάφορη, διδάσκει η ίδια το πιο σπουδαίο μάθημα: την υποταγή σε ένα καθεστώς στο οποίο άλλοι καθορίζουν τη ζωή σου. Μέχρι τα 17 σου θα πρέπει πια να σκέφτεσαι με τα επιχειρήματα των άλλων: των καθηγητών σου, των διευθυντών σου, των μεγαλυτέρων σου. Αυτών που «πρόκοψαν» στη ζωή, δηλαδή έχουν σκύψει πια το κεφάλι χωρίς να αντιστέκονται. Αυτών που υπηρετούν το σύστημα. Ή το αναπαράγουν. Ή το επιβάλλουν από κάποια θέση ισχύος.

Θα πρέπει για 12 χρόνια να μάθεις να κλείνεσαι μέσα σε κάγκελα, να στοιχίζεσαι, να αντέχεις την πλήξη. Από το σιδερόφραχτο προαύλιο στο κτίριο που οι πόρτες του κλειδώνουν για τους αργοπορημένους. Από κει σε αίθουσες με στοιχισμένα θρανία και κάγκελα στα παράθυρα (γιατί άραγε; τι φοβούνται;). Και μέσα από κει σε βασανιστικά 45λεπτα που βομβαρδίζουν το νου με πομπώδη κηρύγματα, ιστορικές ανακρίβειες, νεκρούς πίνακες χημικών στοιχείων, εξισώσεις διακρίνουσες και δυνάμεις στη ν-οστή. Πρέπει να μάθεις να καταπίνεις ολόκληρες σελίδες για να τις ξερνάς σε κόλλες διαγωνίσματος. Να μάθεις να λες και να γράφεις σωστά το «έρως ανίκατε μάχαν» -με όλους τους τόνους και χωρίς ορθογραφικά- ακόμα κι αν δεν σου μένει χρόνος να μάθεις τί σημαίνει βιωματικά... Και ακόμη, να μάθεις να κάνεις τον σταυρό σου πριν από τις εξετάσεις και την παράδοση της βαθμολογίας κάθε τόσο.

Η ίδια η κτιριακή δομή του σχολείου δεν είναι τυχαία. Φανερώνει τον κοινωνικό και θεσμικό του ρόλο, με τον μεγάλο του όγκο και τις ομοιόμορφες αίθουσες. Αδρανοποιεί την διαδικασία της γνώσης, κλείνοντάς την μέσα σε τέσσερις τοίχους και διδάσκει όχι την τάξη, αλλά την πειθαρχία με το βάθρο και την διάταξη των θρανίων. Παραπέμπει και όχι τυχαία- σε στρατώνα ή φυλακή ή σε ψυχιατρείο. Μέσα στις σχολικές αίθουσες ο νους αιχμαλωτίζεται, ο χρόνος κυλά βασανιστικά και η ελεύθερη σκέψη αποδομείται.

Το πιο σημαντικό ίσως ζήτημα είναι το γεγονός ότι το σχολείο διεκδικεί την εργολαβία στην γνώση, με τρόπο ώστε να εννοείται ότι αποτελεί τον κατεξοχήν, αν όχι τον μοναδικό, τρόπο μετάδοσής της. Οι ώρες διδασκαλίας ταυτίζονται με την μάθηση, αλλά αποσπώνται από την ίδια την ζωή, καθώς αφορούν περισσότερο τεχνικές περιγραφές της, δεν δημιουργούν σημεία εμπλοκής με το πραγματικό και σπάνια εγείρουν ερεθίσματα για σκέψη. Με τον τρόπο αυτό η γνώση αποστειρώνεται και η κατάκτησή της γίνεται σχεδόν ψυχαναγκαστικά. Έτσι, η αποστήθιση γίνεται ο βασικός τρόπος εξέτασης των μαθημάτων και η ελευθερία της έκφρασης καταστέλλεται.

Δεν πρόκειται να μείνουμε «αγράμματοι» αν καταργηθεί το υπάρχον σχολικό καθεστώς. Αλλά απειλείται η ελευθερία της ίδιας μας της ύπαρξης αν διατηρηθεί όπως είναι. Δεν θα μείνουμε χωρίς «προσόντα» και επαγγελματική εξασφάλιση αν προτάσσουμε την ανατροπή της παρούσας κατάστασης. Αλλά κινδυνεύουν να μείνουν ορφανά τα όνειρα και οι επιθυμίες μας αν αυτή παραμείνει ως έχει. Η γνώση είναι δύναμη και αν δεν οδηγεί στην αυτοπραγμάτωση τότε στρέφεται εναντίον μας. Μέχρι να φτιάξουμε τα δικά μας σχολεία θα θυμόμαστε ότι:

τα μόνα σχολεία που «φωτίζουν» είναι αυτά που καίγονται

ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ; ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ!

Θα πρέπει να ληφθούν δρακόντεια μέτρα για τη δημογραφική μείωση ενάντια στη θέληση των πληθυσμών. Η μείωση των γεννήσεων έχει αποδειχθεί ότι είναι αδύνατη ή ανεπαρκής. Θα πρέπει συνεπώς να αυξηθεί το ποσοστό θνησιμότητας .Πως? Με φυσικό τρόπο. Πείνα και αρρώστια.
(Robert McNamara πρώην Πρόεδρος Παγκόσμιας Τράπεζας, πρώην υφυπουργός των ΗΠΑ, μέλος του Προγράμματος για Διευρυμένη Ανοσοποίηση).

Εδώ και 8 μήνες ζούμε υπό το καθεστώς της τρομοκρατίας της πιο διάσημης γρίπης (H1N1) ή αλλιώς γρίπη των χοίρων ή αλλιώς γρίπη Α. Ένας ολόκληρος καταιγισμός πληροφοριών; Μάλλον κάτι πολύ περισσότερο: μια καλά οργανωμένη κίνηση-στρατηγική εκφοβισμού των ανθρώπων παγκόσμια.
Κάθε σχετικό ρεπορτάζ, κάθε δήλωση στόχο έχει τη διασπορά πανικού στον κόσμο και καταλήγει από πλευρά κρατικής διαχείρισης και προπαγάνδας σε δύο σημεία, τα οποία από κανένα μας δε θα ΄πρεπε να 'ναι προσπεράσιμα:
πρώτον ότι το κράτος διεκδικεί για τον εαυτό την αποκλειστικότητα της διασφάλισης της δημόσιας υγείας και
δεύτερον ότι το κράτος θα αποτελέσει τον αποκλειστικό προμηθευτή και διανομέα του πολυδιαφημισμένου και υπερπροπαγανδισμένου εμβολίου ενάντια στην γρίπη.

Και πριν ακόμα από τον μαζικό εμβολιασμό ολόκληρων κοινωνικών ομάδων η κρατική προπαγάνδα έχει προλειάνει το έδαφος… Σε χώρους μεγάλης χωρητικότητας ανθρώπων -από αεροδρόμια και γήπεδα, μέχρι σχολεία και σχολές - έχουν τοιχοκολληθεί τρόποι αποφυγής της νόσησης και διασποράς του ιού. Οι δάσκαλοι και η τηλεόραση προστάζουν: Μην ακουμπάς το συμμαθητή σου! Πλύνε τα χέρια σου με αντισηπτικό! Μην του δίνεις το στυλό! Πιες νερό με ποτήρι πλαστικό!!! Η παγκόσμια προπαγάνδα αγγίζει δυστυχώς ακόμα και μικρά παιδάκια, τα οποία δεν είναι σε θέση να κρίνουν ή να φιλτράρουν μια τέτοια είδους πληροφορία, με αποτέλεσμα απλά να φοβούνται και να αποξενώνονται σ' αυτήν την ηλικία ακόμη και μεταξύ τους!

Όλα αυτά όμως που ζούμε δεν είναι πρωτοφανή γεγονότα, είναι η συνέχεια μιας ιστορίας που έχουν εδώ και δεκαετίες ξεκινήσει οργανισμοί και κυβερνήσεις σε μια αγαστή συνεργασία με φαρμακοβιομηχανίες. Κάθε φορά που νέοι ιοί κάνουν guest εμφανίσεις -εντελώς συμπτωματικά!- οι καλοκάγαθες φαρμακοβιομηχανίες έχουν το εμβόλιο ή το αντίδοτο του ιού στο συρτάρι τους!!! Μιλάμε για ένα τεράστιο οικονομικό σκάνδαλο και παράλληλα μια σειρά δολοφονιών / θανάτων στο βωμό του κέρδους πάντα. Παρατηρείται ότι το κόστος των συστατικών των φαρμάκων σε σχέση με την τελική τιμή πώλησης απέχει μακράν. Και φυσικά η υψηλή τιμή δεν οφείλεται στο υψηλό κόστος έρευνας, αλλά στην αδυσώπητη δίψα για κέρδος.
Στο μεγαλύτερο μέρος, οι έρευνες γίνονται με κρατικές χρηματοδοτήσεις από δημόσιους οργανισμούς και πανεπιστήμια. Άρα οι φαρμακοβιομηχανίες είναι εταιρίες παραγωγής και marketing. Προωθούν φάρμακα που προκαλούν μοιραίες ασθένειες ακόμα κι αν αυτά έχουν απαγορευθεί- κυρίως σε τριτοκοσμικές χώρες. Γιατί; Διότι αποφέρουν τεράστια οικονομικά κέρδη.

Το πιο εξωφρενικό όμως όσον αφορά τις φαρμακοβιομηχανίες είναι οι νόμοι ασυλίας που ψηφίζονται κυρίως στην Αμερική γι αυτές και έτσι σε καμιά περίπτωση δε βρίσκονται ποτέ απολογούμενες για τις πράξεις τους. Αντίθετα, σε συνεργασία με κράτη, επιβάλλουν υποχρεωτικούς εμβολισμούς. Και αν το να εμπορεύεσαι την υγεία των ανθρώπων είναι χυδαίο το να τους υποβάλλεις σε εξαναγκαστικούς εμβολιασμούς είναι πέρα για πέρα απάνθρωπο. Επίσης, με όχημα την τρόμο- ιατρική κάνουν τον κόσμο να κυριεύεται από τον φόβο για την υγεία του, μην τυχόν και εξαπλωθεί κανένας καινούργιος ιός από τα εργαστήριά τους.

Οι περισσότερες ασθένειες «χτυπάνε» κυρίως σε χώρες με δημογραφικό πρόβλημα. Αυτό είναι καθαρή στρατηγική: Λατινική Αμερική, Αφρική, Ασία, χώρες με μεγάλη φτώχια. Το παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα, ενάντια στη θέληση των ανθρώπων για ζωή και αναπαραγωγή, εισβάλλει και αντικαθιστά τη φύση και την πορεία της με αρρώστιες για να επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα: ο έλεγχος του παγκόσμιου πληθυσμού στην γεωγραφική κατανομή του. Με αυτόν το τρόπο, χώρες που είναι υπερπληθείς, πράγμα που σημαίνει απειλή για την παγκόσμια ισορροπία των κυριαρχικών δυνάμεων, περιορίζονται και η απειλή μέσα από ασθένειες και θανάτους μειώνεται.

Με τη γρίπη των χοίρων ουσιαστικά υπάρχει μεγαλύτερο ποσοστό τρομολαγνείας και δυστυχώς κρατικής τρομοκρατίας παρά ¹ουσιαστικό πρόβλημα¹ πανδημίας. Τρομολαγνεία; Μα φυσικά. Τα μμε, επιβεβαιώνοντας τον αδίστακτο ρόλο τους, προσπαθούν να διαμορφώσουν συνειδήσεις υπερμεγεθύνοντας και δημιουργώντας στο κόσμο εφιάλτες από το πουθενά, προκειμένου να εμπλουτίσουν την άθλια θεματολογία τους και να ανεβάσουν τα νούμερα της τηλεθέασης. Σπέρνουν, μανιπουλάρουν και εμπορεύονται αόρατους φόβους και ανίκητα θεριά. Και όλοι καταλαβαίνουν ότι ένας άνθρωπος φοβισμένος είναι ένας άνθρωπος υποταγμένος. Κρατική τρομοκρατία; Βεβαίως βεβαίως. Από press conference υπουργών -υφυπουργών υγείας, εξωτερικών κρατικών παραγόντων μέχρι έκτακτα δελτία ειδήσεων σε κάθε ιατρικό ρεπορτάζ και κάθε δήλωση σπεύδουν να καταθέσουν «το μέγεθος» του προβλήματος, υπερδιογκωμένα πάντα.

Έτσι μεγάλη μερίδα του κόσμου, δεχόμενη αυτόν τον καταιγισμό πληροφοριών, τρομοκρατείται, γιατί τα ερεθίσματα που αντισταθμίζουν τον εθισμό στην υστερία των μίντια είναι ελάχιστα. Αυτό κοινωνικά έχει συνέπειες μεγάλες που δυστυχώς αποβάλλονται δύσκολα. Ο κόσμος κλείνεται στα σπίτια του και συνέπεια είναι η έλλειψη κοινωνικότητας. Εγκλωβίζεται στον ίδιο του τον εαυτό και έτσι αποξενώνεται από συναναστροφές, ανθρώπινες σχέσεις και

συναθροίσεις. Ο άνθρωπος μένει μόνος με παρέα την τηλεόραση και πολλές φοβίες/ανασφάλειες για τρομοαρρώστιες και τρομοϊούς.

όσο και να γίνεται καθημερινά εντονότερη η προσπάθεια της εξουσίας να επιβάλλεται, μέσα από το φόβο, ο οποίος είναι από τα μεγαλύτερα μέσα καταστολής,

όσο και να επιστρατεύει την τρομοιατρική, τα μίντια, και την φρίκη που προκαλούν

όσο προσπαθεί να παραπλανήσει τον κόσμο κατασκευάζοντας ιούς και φόβους μακριά από τα πραγματικά προβλήματα...

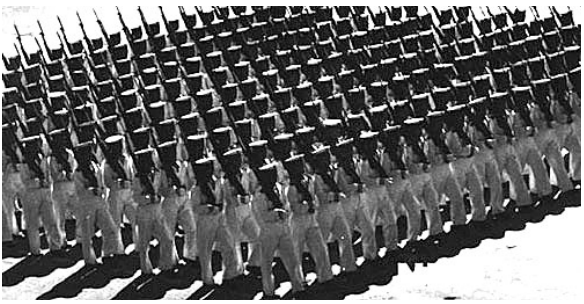
... τόσο εμείς δεν θα παρεκκλίνουμε παραβλέποντας τους πραγματικούς ιθύνοντες και θα καταδεικνύουμε το μέγεθος των εγκλημάτων τους

θα βρισκόμαστε απέναντι τους να υπενθυμίζουμε αυτό που είμαστε και αυτό που κάνουμε μέσα από ανθρώπινες σχέσεις, συναισθήματα, χαρά, λύπη, οργή, που είναι η δική μας μαγιά για έναν υγιή άνθρωπο. Μακριά από φόβους και εφιάλτες, μέσα από αδιαμεσολάβητες σχέσεις συνεχίζουμε να χαράζουμε τον δρόμο προς την ελευθερία.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΩΝ ΠΕΡΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΩΝ ΠΕΡΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΩΝ

Όλοι γνωρίζουμε ότι οι εθνικές παρελάσεις αποτελούν εδώ και χρόνια αναπόσπαστο κομμάτι της σχολικής ζωής. Για τους περισσότερους, είναι μάλλον μια ανάσα από τη σχολική ρουτίνα και το φόρτο εργασίας.

Ως εδώ πάει καλά. Η αλήθεια όμως είναι ότι δεν είναι τυχαίοι επέτειοι. Αντιπροσωπεύουν εθνικά ιδεώδη, υπενθυμίζουν-προπαγανδίζουν ιστορικά γεγονότα και ανθρώπινες θυσίες με έναν κανόνα γιορτής. Η ξεδιάντροπη αυτή μέθοδος είναι τόσο παλιά όσο και ο πόλεμος. Δεν εκπλήσσει λοιπόν το γεγονός ότι σε ολοκληρωτικά στρατοκρατικά καθεστώτα (ναζισμός, σταλινισμός) τέτοιου είδους επιδείξεις δύναμης βρήκαν το αποκορύφωμά τους. Στην Ελλάδα συγκεκριμένα η μαθητική παρέλαση καθιερώθηκε από τον φασίστα και δικτάτορα Ι.Μεταξά μετά την 4η Αυγούστου 1936, διατηρήθηκε ως την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών (1967 1974) και από τότε ως σήμερα, κανένα καθεστώς δεν την κατήργησε αλλά ούτε καν την αμφισβήτησε!

Σήμερα λοιπόν, κι ενώ παραμένει μια μακάβρια συμμετοχή για μια υπό διαμόρφωση προσωπικότητα, δεν έχει ακόμα καταργηθεί. Και αυτό ίσως γιατί φέρει ένα πιο ελαφρύ προσωπείο: αυτό της «μιας ωρίτσας» ή της «τυπικής υπόθεσης»...

Για το τυπικό της υπόθεσης δηλαδή:
Άνθρωποι ντύνονται ομοιόμορφα ατσαλάκωτα με τα χρώματα του έθνους. Στοιχίζονται σε στρατιωτικό σχηματισμό, υπό τον ήχο πολεμικών εμβατηρίων...
Για το τυπικό της υπόθεσης
διαχωρίζονται κατά ύψος ή κατά επιδόσεις, σε ψηλούς και κοντούς, σε καλούς και κακούς μαθητές
Για το τυπικό της υπόθεσης
Υψώνουν το μεγαλύτερο σύμβολο ανθρωποσφαγών το εθνικό λάβαρο
Για το τυπικό της υπόθεσης
Στρέφονται «υπερήφανα» τα κεφάλια κατά την κατεύθυνση των επισήμων και ο όχλος χειροκροτεί.

Για να ξανασυστηθούμε. Δεν είναι απλά μια τυπική υπόθεση.
Είναι δήλωση
Είναι συμμετοχή
Είναι συμβιβασμός

Δεν έχουμε ανάγκη από στοιχισμένο βήμα και κατευθυνόμενες ουρές.
Για εμάς ο μοναδικός πόλεμος που αναγνωρίζουμε είναι ο κοινωνικός- ταξικός. Ενάντια σε κράτος, αφεντικά, κοινωνικούς θεσμούς και κατασταλτικά μέτρα.

Ενάντια σε κάθε είδους ιεραρχία

Κάτω όλοι οι στρατοί

Ντριν! ΄Ένας ήχος μονότονος: Το ξυπνητήρι. Το ξύπνημα! Σε λίγη ώρα ένας άλλος μονότονος ήχος: Το σχολικό κουδούνι. Η μελαγχολική κατεύθυνση προς ένα μέρος που σε απωθεί: το σχολείο! Όμως όλα δείχνουν πως πρέπει να το αντέξεις. Να υποκλίνεσαι μπροστά του και σ΄ αυτούς που υπάρχουν εκεί, να το συνηθίσεις! Να συνηθίσεις την ομοιομορφία της σκέψης και της κίνησης τί λέω;- μάλλον της ακινησίας, που θέλουν να σου επιβάλλουν. Να συνηθίσεις τον διαχωρισμό σε ανώτερους και κατώτερους, σε καλύτερους και χειρότερους. Να συνηθίσεις να υπακούς και να ζεις με κανόνες. Να ανέχεσαι να σε αξιολογούν, να σε βαθμολογούν, να σε κατευθύνουν, να σε καθορίζουν!

Ντριν! Το σχολικό κουδούνι. Ο απαίσιος ήχος του δηλώνει την έναρξη της καθημερινής μίζερης ροής. Το νιώθεις, το βλέπεις: Σχέσεις εξουσιαστή και εξουσιαζόμενου, πολλές φορές καλυμμένες πίσω από χαζοχαρούμενα πρόσωπα καθηγητών και γλοιώδη προσωπεία διευθυντών. Μια περιστροφική κίνηση εγκλωβισμού της ζωής μας, της ελευθερίας μας. Περιορισμένος χώρος, περιορισμένος χρόνος, περιορισμένες σκέψεις. Σε κυριεύει μια ένταση αδράνειας, μια χαμένη ενεργητικότητα. Λυπάσαι. Κοιτάς από το παράθυρο και βλέπει τον κόσμο έξω να αλλάζει, να κινείται. Κι εσύ εκεί καθηλωμένος. Στο θρανίο. Άβουλος, στο μεταίχμιο μιας ανύπαρκτης επιλογής...

Ντριν! Τελευταίο κουδούνι. Δείχνει ότι όλα τέλειωσαν και για σήμερα. Σηκώνεσαι και φεύγεις από την τάξη, απ΄ το σχολείο, με μια αίσθηση ότι άλλη μια μέρα χάθηκε. Άλλη μια μέρα πέρασε χωρίς τη συμβολή της ύπαρξής σου. Νιώθεις τον ετεροκαθορισμό σου μέσα στα όρια της επιβολής τους να συνεχίζεσαι... Οι δείχτες του ρολογιού τής καλά σχεδιασμένης από τα κάθε είδους αφεντικά καθημερινότητάς σου σημάδεψαν άλλη μια μέρα τη μοναξιά σου!

Σίγουρα σε πολλούς μαθητές που η ζωή τους είναι ένα σχολείο έχει περάσει απ' το μυαλό τους ότι το σχολείο συγκρίνεται απόλυτα με την φυλακή, τουλάχιστον εμένα έτσι μου φαίνεται...

Το σχολείο είναι ένα μέρος με καθηγητές-μπάτσους όπου εκεί ζεις μόνο με τους δικούς τους κανόνες, επίσης, αν ρίξεις μόνο μια ματιά στα κάγκελα και σκεφτείς λίγο θα αισθανθείς ότι είσαι ένας φυλακισμένος και πρέπει να συμβιβαστείς μόνο με τους κανόνες του σχολείου. Πέρα από αυτό υπάρχει και η υποκρισία των καθηγητών που υποδύονται ότι και καλά ενδιαφέρονται να μάθεις, αυτοί οι άνθρωποι έχουν βγάλει ένα χαρτάκι πτυχείο μόνο από κάποια συγκεκριμένα πράγματα στα οποία είναι εξειδικευμένοι, αυτά τα πράγματα θέλουν να τα βάλουν με το ζόρι στα μυαλά των μαθητών για να λένε ότι "διδάσκουν" και αν κάποιο παιδί τους χαλάσει το μάθημα το βγάζουν έξω κατευθείαν. Δεν τους ενδιαφέρει τι θα κάνει ένας μαθητής ούτε αν μείνει στην ίδια τάξη γιατί ότι κι αν γίνει τα λεφτά και πάλι θα τα πάρουν!

Εγώ απλώς θα ήθελα να μπορώ να πω την οποιαδήποτε άποψή μου για κάτι, ακόμα και αν αυτό δεν του συμφέρει του καθηγητή να το ακούσει, και οι καθηγητές να μην μου μιλάνε και να με κοιτάνε με έναν τρόπο αυταρχικό, ώστε να μπορώ να νιώθω ελεύθερα και να έχω αυτοπεποίθηση: π.χ. να πω το καθημερινό μάθημα στον καθηγητή - Θα ήθελα το σχολείο να μην έχει μια ψεύτικη δημοκρατία αλλά μια αληθινή, και πάνω απ' όλα θα ήθελα να έχουν όλοι οι μαθητές ίσα δικαιώματα (να μην βγάζει το σχολείο κάθε χρόνο κι από κανένα πρόεδρο με την έμμονη ιδέα ότι μπορεί να κάνει ό,τι θέλει) δηλαδή να αποφασίζαμε όλοι μαζί για μια ιδέα...

Κείμενο μαθήτριας Β΄ Γυμνασίου